

?Què passa amb el Museu de Manresa?

Josep Serra Villalba, popularment conegut com a Pepe Serra és l'actual director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, que fa pocs mesos va decidir que els quadres del pintor barceloní del Barroc Antoni Viladomat, que pertanyien al MNAC retornessin immediatament a Barcelona, ja que els tècnics consultats no veien gens clar que les columnes puguin aguantar el pes dels vidres i d'altres suports. D'altres experts han criticat amb contundència que des de la direcció del Museu no es tingui un plantejament museogràfic. És realment així? Després de tant temps, no hi ha un Pla Director definit i per tant, cap aposta real per al nou Museu del Barroc de la ciutat? Així, la futura museografia haurà de sortir a concurs i serà l'empresa escollida de les diverses que s'hi presenten la que haurà de definir-ne tot el contingut? Estem en uns moments històrics en què explicar ara el Barroc és una oportunitat per posar en qüestió temes força interessants. Se'ns diu que estem en un moment de crisi sociosanitària, però no és totalment cert, ja que alguns signes ens haurien de fer veure clar que estem davant d'una crisi sistèmica, com per exemple la recent caiguda del PIB fins al 25%; o un altre: l'edifici de la Pedrera de Barcelona tenia una mitjana de 4.000 visitants al dia i ara només el visiten 200 persones, a causa de la pandèmia. Per tant, és lícit preguntar-se com resoldrà la Fundació Catalunya-La Pedrera Món Sant Benet. Com resoldrà la situació dels hotels i restaurants? Haurà de fer una cessió d'ús a l'Ajuntament de Sant Fruitós? Una altra dada encara. Sor Lucía i els seus voluntaris estan alimentant diàriament entre un 10 i un 12% de la població manresana. Fins quan podran aguantar aquesta situació? Arquitectes i enginyers es defensen tot dient que ells estant treballant, però la situació real del moment és que qui mana no governa i qui governa no mana. De la mateixa manera que, durant les pestes bubòniques de l'Edat Mitjana, la buidor entre la població era molt gran, ara cal no deixar-se anar i actuar fins i tot a contracorrent, encara que no canviem res. Cal deixar el pensament únic dels que no pensen, però ens imposen que tot ha de tenir un preu i potser començar a entendre que la vida és un misteri que cal viure.